

Egyrészt az esti imák megváltoznak: az adventi koszorún gyűjtjük meg a gyertyát, mindig annyit, ahányadik héten járunk. Karácsonyváro ének váltja fel a szokásos esti éneket. Reggelente pedig az adventi naptárt jelentő kis vászonszákokskából nap mint nap előkerül egy matrica, amelyek a karácsony eljövetelére teljes betlehemmé állnak össze.

• **Van-e valamilyen sajátos családi szokás nálatok Karácsonykor?**

Nálunk már 23-án este elkezdnek dolgozni az angyalok, ezért aztán a nappaliba 24-én már senki sem léphet be. A gyerekek kíváncsiságát délelőtt igyekszünk sétálással tompítani, délután pedig a pásztorjátékra megyünk el. Amikor hazaérünk, megszólal az angyalok csengettyűje, és belépünk a szobába. imádkozunk, énekelünk, elmondjuk Jézus születésének történetét, és utána az ajándékok is sorra kerülnek. Ja, és az egyik legfontosabb: igyekszünk megővni a fabellehen csacsijának vékony lábát az aktuális rontópáltól...

• **Rendszeresen jártok templomba. Hogyan lehet ezt kivitelezni egy négy pici-gyermekes családban?**

Sosem volt kérdés a gyerekek számára, hogy vasárnap misére megyünk. Előző este elolvassuk, megbeszéljük a vasárnapi evangéliumot. Borka és Marci a prédikáció alatt rajzolhat, az átváltoztatásnál a többi gyerekkel együtt csengethetnek, áldozáshoz is együtt megyünk. Igyekszünk részt vevők lenni, nem csak jelen lévők. Annamarit még jobbra kergetjük, Andris

pedig többnyire a babakocsiban alszik. Nem állítom, hogy teljes a szülői áhítat és odafigyelés... de mindezek ellenére fontos, hogy ott legyünk: azt szeretnénk, hogy a gyerekeknek is természetes legyen, hogy vasárnap megköszönjük az Úrnak mindazt, amit a hét során kaptunk tőle.

• **Műsorvezetőként sem palástolod katolikus hitedet. A médiában tevékenykedő hívő embernek szinte küldetése van. Milyen módon tudsz sajtó-apostolkodni?**

Ha hívnak, megyek; ha kérdeznek, válaszolok; értékközvetítő vendéget hívok a Nap-keltébe; írok a bulvár határterületén, írok az interneten, folyamatosan frissítem a weboldalamat (www.suvegesgergo.hu), interjút adok és soha nem titkolom a hitemet. Igyekszem értéket közvetíteni akkor is, amikor nem hitről van szó. Igyekszem ember maradni. És soha nem vagyok elégedett.

• **Hogyan tervezitek a jövőt? Család, könyv és munka terén milyen elképzeléseid vannak?**

Leginkább a családi harmóniát szeretnénk megőrizni. Ehhez képest minden munka, minden könyv, minden cikk másodlagos. Ami fontos: az egységet megtartani a feleséggel, és biztonságban, körülölelő szeretetben felnevelni a gyermekeinket. Ezen túl nem vágyom sokra. Van mit ennünk, van hol laknunk és szeretjük egymást. Semmi sem hiányzik.

Bak László

(képek a Süveges család archívumából)

Filmajánló

EGY FALUSI PLÉBÁNOS NAPLÓJA

(Journal d'un curé de campagne) (1950)

Rendező: Robert Bresson, Szereplők: Claude Laydu, Armand Guilbert, Marie-Monique Arkell, Jean Riveyre.

Jean-Luc Godard, a francia újhullám jeles képviselője szerint „Robert Bresson a francia mozi, mint ahogyan Dosztojevszkij az orosz regény és Mozart a német zene”. Az 1999-ben, 98 éves korában elhunyt, kevésbé ismert, zseniális francia filmrendező a szerzői filmekre jellemző határozott, személyes stílussal és filmművészeti elvekkel tizennégy játékfilmet készített. A katolikus Bresson, mint művésztársa és példaképe, Tarkovszkij, nem akart mást, csak hogy „elérje a valóságon túli valóságot”. A művészetről alkotott elképzeléseik is hasonlóak voltak: a film képes művészet, amelynek nem szabad semmit ábrázolnia. E különös ars poeticát elsőként *Egy falusi plébános naplója* című, 1951-ben készült filmjében valósította meg. A film alapjául a francia Georges Bernanos azonos című regénye szolgált.

A történetben egy fiatal plébános egy észak-franciaországi faluba érkezik, ahol nem fogadják nagy örömmel; a hittanos kislányok gúnyt üznek belőle, a falubéliek nem szeretik, többen erősen kritizálják. Gyomorfájdalmi mellett lelki gyötrelmek kínozzák: kérdések, kétségek, bizonytalanságok. Már imádkozni sem tud úgy, ahogy szeretne. A nehézségek ellenére „egyszer s mindenkorra elfogadta Isten rettenetes jelenlétét nyomorúságos életében”, ezért belső küzdelmei közepette folytatja Istentől

rendelt hivatását. A falu gazdag grófnőjét férje megcsalja. Hogy a családi problémákba valaki beavatkozzon, a lányuk névtelen levelekkel ráveszi a plébánost, hogy találkozzon az anyjával. Megtudjuk, hogy a grófnőnek volt egy kislánya, aki másfél éves korában meghalt, s azóta az asszony Istent vádolva teljesen magában zárkózott, közönybe burkolózott és megkeseredettségében mindenféle szeretetet megvont a családjától. A plébános megtöri a nő kemény dacát: „Áldottak a vétkek, melyeket szegyeüllünk. (...) Ó, asszonyom! Senki sem tudja előre, mit okozhat egy rossz gondolat. Rejtett bűneink mérgezik a levegőt, amit más beszív. (...) Bele kell nyugodnia, és kitárnia a szívét. Már nem gyűlöli Öt többé. Szemtől szemben állnak egymással. Isten és Ön. Ön tudja, hogy a mi Istenünk elénk jött. Az öklét mutogathatja neki, arcába köphet, megvesszőzheti, és végül keresztre szegezheti. Nem számít. Ez már megtörtént. Mondja: jöjjön el a te országod! Legyen meg a te akaratod! Adja át magát az Istennek! Adja át gögjét! Adjon át mindent!” A plébános visszaadja a nőnek az életbe vetett reményét, az örökélet hitét, mire a nő őszinte bűnbánatot

tart és hálásan köszöni a plébános segítségét. A következő éjszakán a grófnő meghal. Rossz nyelvek szerint a plébánossal való beszélgetés miatt. A pap félelemmel és megbűvölten veszi tudomásul az asszony halálát: „Mily csoda, hogy megajándékozhatunk valakit azzal, ami belőlünk hiányzik! Üres kezünk csodája!” A plébános előljárója számon kéri őt felelőssége felől, bár tisztában van azzal, hogy a falubéliek nem tudják a plébánost szeretni, ezért öngazolásképp támadják. A pap szorongását, kétségeit még öreg tanácsadója, a szomszédos falu, Torcy plébánosa sem tudja eloszlatni. A pap újabb orvosi vizsgálatán kiderül, hogy menthetetlen gyomorrákja van. A városban meglátogatja egykori szemináriumi, hitehagyott társát, s annak lakásán olyan rossz állapotba kerül, hogy már nincs orvosság: a halálos kór legyűri, a napló félbeszakad. Öreg barátja levélben értesül a szegény pap elhunytáról, aki a haláltusájában áldást és feloldozást kérve a szenvedést csendes hittel viselte, és sottogta: „Mit számít ez? Minden kegyelem.”

Molnár Erika